

begyndte en Forhandling med det saakaldte Banknævns Medlemmer, der alle var kommet til Stede, og efter denne Forhandling havde vi en Drøftelse af Bankens hele Stilling med Bankens Direktører og Bankraad. Arbejdet fortsattes, og ved 3 $\frac{1}{2}$ Tiden eller saa, efter et Møde, der i Virkeligheden havde været lige fra Kl. 8 med korte Afbrydelser, naaede man i Hovedsagen til det Resultat, som Betænkningen udviser. At man maatte komme til Enighed, var jo en given Sag; thi hvilken som helst anden Regering vi end maatte have haft i dette Øjeblik, maatte den have taget akkurat det selv samme Standpunkt til den foreliggende Sag, som Ministeriet Stauning har maattet. Dette begrundede jeg for øvrigt allerede i Gaar, og jeg skal derfor ikke fordybe mig nærmere deri.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, sagde i Gaar, at vi er fælles om Skaden. Det er rigtigt, og det er desværre det, der har været af afgørende Betydning under denne Forhandling. Hvis man skulde have fulgt de Folk, der har fablet om øjeblikkelig Likvidation, vilde det uvægerligt have betydet, om ikke et helt Sammenbrud af vort Erhvervsliv, saa i alt Fald Optagelse af kæmpemæssige Statslaan, der utvivlsomt vilde have ødelagt alle de Bestræbelser, der gennem lang Tid har været udfoldet for at højne vor Valuta. Den Tale, der har været fremme i enkelte Presseorganer, at nu burde man i Grunden gaa til at likvidere det hele, er ganske ansvar løs Tale, i alt Fald en Tale, som Samfundet ikke kunde være tjent med, at vi lyttede til.

Der er af et Flertal, bestaaende af de socialdemokratiske Medlemmer og Venstres Medlemmer samt det konservative Medlem Hr. Pitzner, stillet 3 forskellige Ændringsforslag til Lovforslaget. Det første, til § 1, gaar ud paa, at „1933“ ændres til „1932“, hvilket vil sige, at den af Ministeren foreslaaede Garantperiode forkortes med et Aar. Vi fra vor Side havde ønsket at blive staaende ved det, Ministeren havde foreslaaet, men fra Venstres og anden Side har man ønsket en Forkortelse af Garantperioden, og man har ment at finde nogen Støtte for dette Standpunkt i Udtalelser af Bankinspektøren. Jeg skal anbefale dette Ændringsforslag.

Endvidere er der under Nr. 3 af det samme Flertal stillet Forslag om til sidste Linie i § 1, der slutter med Ordet „Kreditorer“ at føje: „for saa vidt disse Fordringer ikke kan dækkes af Bankens Midler“. Denne Forandring udtrykker blot et Ønske om at forblive paa den gamle Lovs Grund, men

med Udelukkelse af Ord, der er uden Forbindelse med Virkeligheden. Sagen er den, at i Loven af 5. Februar 1923 lyder Slutningssætningen efter „Kreditorer“ saaledes: „for saa vidt disse Fordringer ikke kan dækkes af Bankens Aktiekapital, Reservefond og øvrige Midler“, men det er almindelig bekendt, at hverken Reservefond eller Aktiekapital eksisterer. Den Garanti, Staten yder, er ikke tænkt ændret ved Regeringens Forslag eller ved denne Ændring. Der er Enighed om, at den Sikkerhed, der skal ydes Sparere for, at de til enhver Tid kan raade over deres Penge, er uforandret. Under Nr. 4 er der af det samme Flertal stillet et Ændringsforslag saalydende: „I den Periode, Loven gælder, forbereder Erhvervsministeren et Forslag til Afvikling af Statsgarantien.“ Den nærmere Begrundelse herfor findes i Betænkningen, som jeg kan nøjes med at henvise til.

Jeg har da sluttelig kun at omtale det sidste Afsnit i Flertallets Udtalelser i Betænkningen, nemlig det, der angaar det her i Gaar drøftede Kontrolspørgsmaal. Det er af Ministeren oplyst for Udvalget, at han har under Overvejelse, sam idig med at han nu som Erhvervsminister skal tage denne Garantiforlængelse op til Behandling sammen med Rigsdagen, at finde betryggende Former for Lovgivningsmagtens Indseende med Bankens Forhold. Dette har Udvalgets Flertal, og jeg tror hele Udvalget, kunnet erklære sig tilfreds med, men der er udtalt et Ønske om, at Ministeren i saa Henseende skal forhandle med det Landmandsbankudvalg, der bliver nedsat ved hver Rigsdags-samlings Begyndelse, og det har vi alle været enige om at tiltræde.

Jeg kan med disse faa Bemærkninger slutte, og jeg skal, inden jeg forlader Talerstolen, varmt anbefale, at Tinget vedtager de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Zahle: Det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag gaar ud paa meget behændigt at anbringe et Komma, som klargør Meningen med, at Statens Garanti bortfalder den 1. April 1933 eller, hvis Ændringsforslaget desangaaende vedtages, 1932, saaledes at det bliver klart, at enhver Fordring, der ikke er gjort gældende overfor Staten inden dette Tidspunkt, bortfalder, idet Statsgarantien ophører den 1. April 1933 eller 1932. Dette er et Ændringsforslag, som jeg meget glæder mig over, idet jeg synes, det er af største Vigtighed at have Klarhed paa dette Punkt. — Under Nr. 2 har et Mindretal, bestaaende af det ærede Medlem Hr. Lange og Hr. Pürschel, stillet et Underændringsforslag,